

תת"ע 281/01/19 - מדינת ישראל נגד רותם ענת קרן

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 281-01-19 מדינת ישראל נ' רותם ענת קרן
תיק חיצוני: 90507502194

בפני	כבוד השופט אור לרנר
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	רותם ענת קרן באמצעות ב"כ עו"ד ראפת אסדי

החלטה

בפניי בקשת הנאשמת לבטל את כתב האישום נגדה מחמת התיישנות.

הנאשמת טוענת כי כתב האישום שבנדון מבוסס על צילום של מערכת א/3 ולפיכך חובה היה על המאשימה להודיע לנאשמת על העבירה תוך 4 חודשים מיום ביצוע העבירה ובכך היא כשלה, שכן הודעת הקנס אכן נשלחה לכתובתה הרשומה במועד, אך חזרה בציון "לא ידוע במען". לטענת הנאשמת יש בכך כדי לסתור את חזקת המסירה, שכן הנאשמת מתגוררת בכתובתה הרשומה ומקבלת דברי דואר בכתובתה זו. לצורך תמיכה בטענותיו, הפנה ב"כ הנאשמת להחלטות של בתי משפט לתעבורה - **5906-03-18 מדינת ישראל נ' מלכה יניב** (23.4.18), **2517-08-16 מדינת ישראל נ' חוסאם אבו דין** (17.1.17), ותת"ע **8510-03-16 מדינת ישראל נ' דיאנה גורשומוב ואח'** (28.11.16), בכולן התקבלה טענה דומה.

ב"כ המאשימה מתנגד לבקשה וטוען כי בהתאם לתקנה 44 א לתקנות סדר הדין הפלילי, די בשליחת הודעת הקנס במועד, במיוחד כאשר הנאשמת שילמה את הסכום הקבוע בגין הודעת הקנס וכן אף בהתאם להוראת סעיף 225א(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**").

בעניין האמור הוסיף וטען ב"כ הנאשמת כי נוכח העובדה שטענתה העיקרית של הנאשמת, במסגרת בקשתה להארכת המועד להישפט, היא כי היא כלל לא קיבלה את הודעת הקנס במועד, אין מקום להחיל עליה את הוראת סעיף 225א(ב) לחסד"פ.

דין והכרעה

החסד"פ קובע, במסגרת סעיפים 239א ו-225א, מסגרת מועדים בהם על התביעה לשלוח לנאשם הודעה על ביצוע

עבירה או זימון למשפט. מטרת סעיפים אליה היא להביא לידיעת הנאשם את הכוונה להעמידו לדין וזאת על מנת שלא להפתיע אותו במועד מאוחר מדי ולהקשות עליו להתגונן מפני המיוחס לו (ר' דנ"פ 99-9263 מ"י נ' בקשי).

תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי תשל"ד-1974, נועדה להשלים את הוראות החוק האמורות וקובעת חזקת מסירה אשר קמה עם הוכחת משלוח ההודעה/ההזמנה למשפט בדואר רשום ולאחר שחלפו 15 יום ממשלוח ההודעה. המדובר בחזקה הניתנת לסתירה מקום בו הנאשמת מוכיחה כי לא קיבלה את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בה ולא עקב הימנעותה מלקבלה.

במקרה שבנדון, הודעת הקנס חזרה בציון "לא ידוע במען" וזאת למרות שמדובר בכתובתה הרשומה של הנאשמת, בה היא מקבלת דברי דואר. בכך לטעמי סתרה הנאשמת את חזקת המסירה והוכיחה כי לא קיבלה את הודעת הקנס מסיבות שאינן תלויות בה ואין מדובר בהמצאה כדין (ר' אף ההחלטות הנ"ל).

באשר לתשלום הקנס, הרי שהנאשמת שילמה את הקנס, בתוספת ריבית פיגורים, עוד בטרם הגישה בקשתה להאריך מועד להישפט על מנת להימנע מהליכי גביה ולא כהודיה, ובכל מקרה, לאחר שבקשתה להארכת המועד להישפט התקבלה, הרי שהרשעתה בוטלה, הלכה למעשה, ולא ניתן עוד להתייחס אליה.

שאלה אחרת היא עניינו של סעיף 225א(ב) לחסד"פ הקבוע כי הגבלת המועדים הקבועים בסעיף 225א לא תחול על מי שהגיש בקשה להישפט. לטעמי הוראת חוק זו אינה חלה על מי אשר מראש לא זומן/ לא נשלחה לו הודעה כדין, אחרת נמצא בעניינם של אלה במלכוד בלתי פתיר.

מה יעשה נאשם אשר מגלה בדיעבד כי נשלחה לו הודעת קנס/ הזמנה לדין, גם אם היא נשלחה שלא על פי המועדים הקבועים בחוק? הרי משטרת ישראל (מפנ"א), אינה מטפלת בטענות התיישנות. ר/ החלטת כב' הש' קאופמן בהמ"ש 6010-01-18 אל חאג' נ' מדינת ישראל (14.6.18):

"אכן, דומה כי מן הראוי היה שטענה זו (התיישנות- א"ל) תיבחן לגופו של עניין בידי מרכז פניות הנהגים או מרכז הגבייה, אשר פועל כנגד המבקש, אולם כאשר מסתבר שבפועל גופים אלה אינם מבררים את הטענות לגופו של עניין, אינני רואה הליך סביר אחר בפני המבקש כנגד העבירה המיוחסת לו".

במצב דברים זה, אנוס הנאשם להגיש בקשה להארכת המועד להישפט על מנת שניתן יהיה להעלות את טענת ההתיישנות. האם יעלה על הדעת כי בעקבות הכורח בו נמצא הנאשם, להגיש בקשה להארכת המועד להישפט, תיחסם זכותו לטעון את אותה טענה במסגרת התיק העיקרי?

נדמה כי לא לכך התכוון המחוקק.

סוף דבר, מאחר שהנאשמת סתרה את חזקת המסירה הקבועה בחוק ומאחר והמאשימה לא הודיעה לנאשמת במסגרת הזמן הקבועה בחוק על הודעת הקנס, אני מקבל את טענת ההתיישנות ומורה על מחיקת האישום.

ניתנה היום, א' שבט תשע"ט, 07 ינואר 2019, בהעדר
הצדדים.